

UAFJÁK

VALAMI VÉGET ÉR,
VALAMI ELKEZDŐDIK

ANDRZEJ SAPKOWSKI TOLLÁBÓL

FÜLSZÖVEG

Avalonban fényes menyegzőre készülnek. Montsalvatban, a Grál-kastélyban a Halászkirály celebrálja egy győzhetetlen harcos és egy nagy hatalmú boszorkány egybekelését.

Legalábbis ezt hiszi Galahad, az ifjú lovag, aki a Szent Grál rejtekhelyét kutatva valamiféle csoda folytán a köd lepte vidékre, Schwemmland földjére, azon belül is Rozrog várába téved. A házasodni készülő pár pedig nem más, mint a kaer morheni fehér hajú vaják, Ríviai Geralt és kedvese, a mindig feketét viselő varázslónő, Vengerbergi Yennefer.

Hosszú és fordulatokkal teli volt a szerelmesek útja, ami eddig a pillanatig vezetett. Számolatlan akadályt kellett leküzdeniük, számtalan ellenfelet kellett legyőzniük, köztük egyszerű, ám hitvány közembereket, ádáz és gyilkos szörnyeket, alattomos és örökkön fondorkodó varázslókat, kicsinyes és hataloméhes királyokat és császárokat, végül, de nem utolsósorban, önmagukat, hogy eljuthassanak ideig. Viszont minden hátráltató körülmény ellenére eljutottak, és csak ez a fontos.

Így hát Rozrog várában rendkívüli menyegzőre készülnek. A jeles eseményre pedig lassacskán megérkezik mindenki, akinek a pár meghívót küldött. Mindenki, aki fontos volt és lesz az életükben. Sőt, még olyanok is tiszteletüket teszik, akiket meg sem hívtak! Történt ugyanis, hogy a meghívók kézbesítésével megbízott trubadúr el találta veszíteni a vendéglistát, ezért viszont ez a bizonyos személy – mint oly gyakran, úgy most is – kénytelen volt a rögtönözés eszközével élni. És mégis mi baj kerekedhetne egy kis improvizálásból? Mert ahogy a mondás is tartja: mennél többen leszünk, annál jobban szórakozunk.

E rövid ám annál humorosabb történetet elolvasva kiderül, mennyi igazság rejtőzik az iménti mondásban, mint ahogy az is, hogy végül egybekelt-e a vaják és az ő varázslónője, valamint arról is lehull a lepel, hogy az ifjú lovag, Galahad megtalálta-e Rozrog várában az égre-földre keresett Grált...

A mű eredeti címe: Coś się kończy, coś się zaczyna

Írta: Andrzej Sapkowski

Copyright © 1992, 1993. Andrzej Sapkowski

Fordító: smithmarci

Korrektor: cicanudli

Nyelvi lektor: Yzokras

Szerkesztő: smithmarci

Borítóterv: smithmarci

Eredeti logó: CD Projekt RED

Copyright ©® 2011.

Címlap borítókép: CD Projekt RED

Copyright © 2015.

Fülszöveg oldali kép: Grzegorz Rutkowski

Copyright © 2018.

Első magyar kiadás. Copyright © 2023. KovácsMűhely

Hungarian fan translation – magyar rajongói fordítás © 2023.

A magyar változathoz felhasznált, angol nyelvű rajongói fordítás forrása:

witcher-games.fandom.com/wiki/Fan_translation_of_Something_Ends,_Something_Begins

Könyvárusi forgalomba sem print kiadásban, sem elektronikus formában nem kerül. Csak és kizárólag digitális úton, a KovácsMűhely honlapjáról letöltés útján (<https://kovacsmuhely.eu/>), valamint a The Witcher / Vaják vonatkozó Fandom Wikia oldaláról érhető el, minden esetben kizárólag szabadon elérhetően és ingyenesen kerül terjesztésre.

Ez a mű nem haszonszerzési céllal jött létre. Azt a fordító a saját szabadidejében, önnön és mások szórakoztatására készítette. A fordítás elkészítéséhez sem Andrzej Sapkowski, sem az író műveinek lengyel vagy magyar kiadója, sem a CD Projekt RED nem nyújtott semmilyen anyagi támogatást, abból a fordítónak semmilyen anyagi haszna nem származott. Ebből kifolyólag a mű pénzért történő árusítása szigorúan tilos! Amennyiben anyagi ellentételezés fejében jutottál hozzá, úgy lehetséges, hogy csalás áldozata lettél. Ebben az esetben a fordítót semmilyen felelősség nem terheli!

VALAMI VÉGET ÉR, VALAMI ELKEZDŐDIK

EGY VAJÁK-NOVELLA

A FORDÍTÓ ELŐSZAVA

A Valami véget ér, valami elkezdődik egy tréfás kis történet Geralt és Yennefer menyegzőjéről, amit Andrzej Sapkowski két barátjának, Paulina Braiternek és Paweł Ziemkiewicz-nek írt nászajándék gyanánt.

A novella Az utolsó kívánság és A végzet kardja novelláskötetek után, még az ötkötetes Vaják-ciklus előtt, 1993-ban íródott, és sokáig tartotta magát az a vélekedés, miszerint az író azt a jövőbeli saga utolsó fejezeteként, epilógusaként alkotta meg, és hogy mindvégig a happy end-re törekedett. Ám, mint kiderült, téves volt az olvasók feltételezése. Sapkowski e novellát, ajándék lévén, csak „kedves” gesztusnak szánta. Ebből, valamint a saga történéseitől és annak végkimenetelétől való eltéréseiből kifolyólag nem kánon, tehát semmilyen tekintetben nem képezi részét a ciklusnak. Viszont a vaják és varázslónője megmenekedésében reménykedő, boldog lezárást kedvelő olvasók minden további nélkül tekinthetik azt alternatív befejezésnek.

Eme novella képezte az alapját annak a Vaják-rajongók által készített, úgynevezett teljes konverziós mod-nak, a *Farewell of the White Wolf*-nak (a magyar fordításban: A Fehér Farkas búcsúja), amit a *The Witcher* számítógépes játékok egyfajta rajongói lezárásának álmodtak meg és készítettek el. A csapat öt évnyi munka után jutott a maga elé kitűzött projekt végére, és fél évre rá már magyar fordítást, magyarítást is kapott az „újráálmodott” történet. Újráálmodott, igen, ugyanis azt az alkotók valamelyest újraírták, hogy teljesen illeszkedjen a *The Witcher*-játékok történéseihez, és tökéletes happy end befejezésként szolgálhasson mind a trilógiához (legfőképpen a *The Witcher 3: Wild Hunt*-hoz), mind pedig a játékokkal kibővült, továbbmesélt, teljesebb Vaják-ciklushoz.

Azoknak, akik nem játszottak a fentebb említett játékokkal, támadhat némi hiányérzete, mivelhogy a novella semmiféle magyarázattal nem szolgál Geralt és Yennefer visszatérésének mikéntjére az Almafák Szigetéről. De hogyan is szolgálhatna?

Hiszen a ciklus lezárását képező események még nem „léteztek” a novella keletkezésekor. Ellenben azoknak, akik ismerik a játékok történetét is, ezzel a humoreszkkal végre kerek lehet a történet.

Lett legyen bárhogy, mindazok, akik szeretik a boldog végkifejleteket, valamint kedvelik Yennefert is, e novellától (továbbá a *FotWW* mod-tól) megkaphatják azt a lezárást, amit a vaják és az ő varázslónője a sok-sok hányattatás után megérdemelnek.

I.

A nap vakító sugarai utat törtek maguknak a spaletták foghíjas lécei között, ferde fénydárdáikkal hasítottak a hálóterem félhomályába. A szinte mozdulatlan levegőben bágyadtan táncoló, felszikkázó porszemektől már-már pulzálni látszottak, miközben a pászmák fényes csíkokat festettek a padlóra, az arra leterített medvebőrökre, és szemkápráztató villanásban törtek meg Yennefer övcsatján. Yennefer öve egy magas sarkú csizmára hányva hevert, a magas sarkú csizma egy fehér csipkés ingen, a fehér csipkés ing pedig egy fekete szoknyán. Egy kimérát formázó, faragványokkal díszített karosszék háttámlájáról fél pár harisnya lógott alá. A harisnya és a csizma párját viszont mintha a föld nyelte volna el, semerre sem lehetett látni őket.

Geralt sóhajtott egyet. Yennefer energikusan és kapkodva szeretett megválni a ruháitól. Legjobb lesz, ha mielőbb hozzászokik ehhez – emlékeztette magát. Más választása amúgy sem maradt.

Felkelt, odalépett az ablakhoz, kitérta a spalettákat, és kinézett. Pára szállt a tükörsima felszínű víz fölött, a tó partján álló nyírfák és égerfák levelei harmattól csillogtak a párán átszüremelő fényben, a tavon és a ligeten túli réteken pedig sűrű köd gomolygott, úgy ülve meg a tájat, mint a csöbörből óvatlanul a fűbe kilöttyintett friss tej.

Yennefer mocoogni kezdett a takaró alatt és közben motyogott valamit. Geralt újfent sóhajtott egyet.

– Csodás nap a mai, Yen.

– He? Mi?

– Szép napunk van. Egy különösen szép nap a mai.

A nő meglepte. Ahelyett, hogy káromkodások közepette rejtette volna vissza a fejét a párnája alá, a varázslónő felült, kecses ujjaival beletúrt dús, fekete hajába, aztán a hálóköntös utáni keresésbe fogott a takarók alatt. Geralt tudta, hogy a köntös az ágyfej mögött pihen – ott, ahova Yennefer hajította az éjjel. De mert azt is tudta, hogy Yennefer ki nem állhatja a kéretlen megjegyzéseket, inkább nem szólt semmit.

A varázslónő hirtelen elkáromkodta magát, lerúgta magáról a takarót, a magasba lendítette a karját, és csettintett egyet. A selyem

hálóköntös a mágia rántásától mindenfelé csapkodó fodraival és kötőjével úgy röppent ki az ágy mögül, akár egy lidérces látomás, és egyenesen a nő kinyújtott kezében landolt. Geralt megint csak sóhajtott egyet. Yennefer kikelt az ágyból, magára kanyarította a ruhaneműt, odasétált a férfihoz, átölelte, és beleharapott a karjába. Geralt újra sóhajtott egyet. A megszokandó dolgoknak a fejében vezetett listája lassan végtelen hosszúságúra látszott nyúlni.

– Mondani akartál valamit? – firtatta a varázslónő összeszűkült szemekkel.

– Nem.

– Akkor jó. Tudod, mit? Valóban csodás nap a mai. Szép munka.

– Milyen munka? Miről beszélsz?

Ám még mielőtt Yennefer felelhetett volna a kérdésre, egy hangos, elnyújtott kiáltás és füttyentés ütötte meg letről a fülüket. Egy fekete kanca hátán Ciri galoppozott végig a tópart hosszában, vizet fröcskölve és párafoszlanásokat kergetve szerteszét. A kanca telivér volt, és kimondottan jó kiállítású, Geralt pedig azt is tudta róla, hogy egykor egy bizonyos féltünde birtokolta, aki botor módon el találta követni azt a hibát, hogy az első benyomás alapján ítélte meg a hamuszürke hajú vajáklányt. Ciri a lovat Kelpie-nek nevezte el. A Skellige-szigeteket lakók egy rettenetes és ádáz tengerszellemet, egy hínárrémet neveznek így, ami jelenés néha ló alakját ölti magára. Jelleméből fakadóan e név tökéletesen illett a kancára. Nem is olyan rég történt, hogy egy bizonyos félszerzet ezt a saját bőrén volt kénytelen megtapasztalni, amikor próbálta meglovasítani a hátast. Említett félszerzetet Béalápvári Sandy-nek hívják, ám a tolvajlási kísérlet óta már mindenki csak Karfiolnak szólítja az ábrázata miatt, amely a kapott lórúgás után egészen a nevezett zöldséghez vált hasonlatossá.

– Egy nap még kitöri a nyakát – zsémbelt Yennefer, miközben Cirit figyelte, ahogy a lány, lábát a kengyelben megfeszítve, végigvágta a sekélyesen. – Egy nap az eszetlen lányod még ki fogja törni a nyakát.

Geralt erre felé fordította a fejét, és egyetlen szó nélkül, merőn a varázslónő ibolyakék szeméibe nézett.

– Jól van, na – mosolyodott el Yennefer, és anélkül, hogy elszakította volna tekintetét a vajákétól, helyesbített. – Ne haragudj. A lányunk.

Aztán a nő újból átölelte, egészen a férfi testéhez szorította magát, és úgy harapott megint bele annak karjába, majd megcsókolta, és újra megharapta. Geralt a varázslónő hajához érintette az ajkait, közben pedig lassú mozdulattal kezdte el lecsúsztatni a nő vállairól a selyemköntöst.

Újra az ágyban, szétdúlt, álmoktól átítatott és még mindig meleg takarók kupacai között kötöttek ki. Keresni kezdték egymás testét, nagyon sokáig és nagyon türelmesen keresték. A tudat, hogy végül úgymint egymásra lelnek, örömmel és boldogsággal töltötte el őket. Ezért hát örömet és boldogságot adtak egymásnak. És hiába voltak ők ketten annyira különbözők, rájöttek, ahogy mindig rájöttek aztán, hogy különbözőségeik nem elválasztják, hanem közelebb hozzák és összefűzik őket. Olyan erősen és olyan szorosan fűzik őket egymáshoz, mint a csapolás a gerendákat, amelyekből a végén egy ház születik. És pont olyan volt most is, mint a legelső alkalommal, amikor a férfit megbabonázta a nő kihívó meztelensége és a belőle áradó elsöprő vágy, a nőt pedig magával ragadta a férfi gyengédsége és testének, mozdulatainak ügyessége. És pont úgy történt, mint a legelső alkalomkor, amikor ezt a férfi tudtára akarta adni, ám az csókkal és cirógatással fojtotta belé a szót, hogy aztán értelmét veszítse minden beszéd. Később, amikor a férfi akarta elmondani a nőnek a rá törő érzéseket, egy szó, nem sok, annyi sem jött ki a torkán, és amikor aztán a boldogság és a gyönyör úgy söpört át rajtuk, mint a szikláknak csapódó hullámhegyek, nem maradt, mit elmondhattak volna egymásnak, csak egy félreérthetetlen villanás a szempilláik alatt, és nem maradt más, csak valami, ami alig volt több, mint egy néma felkiáltás, és akkor a világ megszűnt létezni, valami véget ért, és valami elkezdődött, valami abbamaradt, és már csak a csend maradt. Csend és békeség.

És varázslat.

Aztán a világ lassan visszatért régi medrébe, az ágyat pedig újabb álmok itatták át, a szobát pedig újabb fénypázmák csíkozták, és a nap... A nap...

– Yen?

– Hmm?

– Amikor azt mondtad, hogy csodás ez a nap, hozzátetted, hogy „szép munka”. Úgy értetted, hogy...?

– Igen, úgy – erősítette meg a varázslónő, majd miközben a takaró csücskeit markolva, széttárt karokkal nyújtózott egyet, a mozdulat következtében úgy ágaskodtak a plafon felé a mellei, hogy attól azonnal remegés futott végig a vaják ágyékán.

– Figyelj, Geralt, ezt az időjárást mi alakítottuk ilyenre. Előző éjjel. Én, Nenneke, Triss és Dorregaray. Nem bízhattam semmit a véletlenre, mert ennek a napnak csodásnak kell lennie...

Elhallgatott, és térdével oldalba bökte a férfit.

– Mert ez a legfontosabb nap az életedben, butus.

II.

Rozrog várára, amely a tó kellős közepén, egy kisebb szárazulaton magasodott, igencsak ráfért volna némi renoválás, úgy kívül, mint belül. És ez a felújítás már rég esedékes volt. Ugyanis Rozrog vára, finoman szólva is romokban állt: alig volt több egy alaktalan kupac kőhalomnál, amit sűrűn benőtt a borostyán és a vadszőlő, belepett a zuzmó és a moha. Egy békáktól, gótéktől és teknőcöktől hemzsegő, mocsarakkal és ingovánnyal körülvelt tó közepén az idővel és elemekkel dacoló, a lepusztulás ellen hiábavalóan ágáló rom volt. Már akkor is csak egy rom volt, amikor Herwig király birtokává lett. Rozrog vára és a környező lápvidék afféle búcsúajándék – tulajdonképpen élethossziglani életjáradék – volt Herwignek, aki tizenkét esztendővel ezelőtt mondott le a trónról unokaöccse, a Jóságosnak nevezett Brennan javára. Geralt Kökörcsin révén találkozott a volt királlyal, aki roppant szívélyes és nagyszerű házigazdának bizonyult. Nem meglepő hát, hogy ennek okán a trubadúr gyakorta és előszeretettel vendégeskedett a várban.

Csak miután Yennefer minden, a vaják listáján szereplő helyet kifogásolhatónak minősített, hozakodott elő Kökörcsin Herwig és a vár megemlítésével. Furcsamód a varázslónő azonnal rábólintott az ajánlatra, ráadásul még az orrát sem ráncolta közben.

Így esett hát, hogy Rozrog vára lett a helyszíne Geralt és Yennefer egybekelésének.

III.

Az egész esküvő egy meghitt, alig néhány főt számláló, hivatalosan be sem jelentett eseménynek indult, ám idővel aztán kiderült, hogy ez az út nem lesz járható – több okból kifolyólag sem –, úgyhogy kénytelen voltak találni valakit, aki jó szervezőkészséggel rendelkezik.

Yennefer természetesen elhatárolódott ettől, mondván, a saját esküvőjét nem ő szeretné megszervezni magának. Viszont Geraltnak és Cirinek – hogy Kökörcsinről már ne is beszéljünk – fogalmuk sem volt arról, hogy a szervezést eszik-e, vagy isszák, ezért Nennekét, Melitele istennő ellanderi főpapnőjét kérték fel a feladatra. Nenneke tüstént fel is kerekedett. Vele tartott két fiatalabb papnő, Iola és Eurneid is.

És ekkor kezdődtek a gondok.

II.

– Nem, Geralt – jelentette ki Nenneke, lába toppantásával adva nyomatékat szavainak. – Nem vagyok hajlandó felelősséget vállalni sem a ceremóniáért, sem pedig a lakodalomért. Az a rom, amit néhány idiótán kívül senki nem nevezne várnak, egyáltalán nem felel meg a célnak. A konyha hullik szét, a bálterem legfeljebb istállónak lenne jó, és a kápolna... Az az építmény igazából nem is kápolna. Legalább annyit meg tudnál nekem mondani, hogy miféle isteneket imád az a szerencsétlen Herwig?

– Amennyire én tudom, semmiféléket. Azt vallja, hogy a hit csak a tömegek mandragórája.

– Sejthettem volna – mondta a papnő, és még azzal sem fáradt, hogy az arcára kiülő, megvető grimaszt palástolja. – Nemhogy valamely istenség szobra, de még egy prófétáé sincs abban a kápolnában. Nincs ott semmi. Hacsak az egérürüléket nem számítjuk. És az, hogy a vár egy istenek háta mögötti, átkozott helyen van, csak hab a tortán. Geralt, miért nem Vengerbergben, egy civilizált királyságban akarjátok megtartani az esküvőteteket?

– Te is tudod, Nenneke, hogy Yen negyedrészen tünde, és az általad említett „civilizált” királyságban nem nézik jó szemmel a vegyes házasságokat.

– Nagy Melitele! Negyed rész tündevér. Tényleg ez volna a gond? Szinte mindenkiben csörgedezik valamennyi az Ósi népek véréből. Ostoba előítéletek csupán, nem többek annál.

– Nem én találtam ki őket.

U.

A vendégek listája eredetileg egyáltalán nem volt hosszú. A jegyes pár közösen állította össze, és Kökörcsint bízta meg a meghívók kézbesítésével. Mint nem sokkal később kiderült, a trubadúr még azelőtt elveszítette a listát, hogy elolvasta volna. És mert szégyellte megvallani e hibát, jobb híján egy olcsó trükkkel élt: meghívott mindenkit, akit csak tudott. Természetesen ismerte már annyira Geraltot és Yennefert, hogy tisztában lehessen vele, kik fontosak igazán a számukra, de nem Kökörcsinről beszélnénk, ha a leendő vendégek sorát ne toldotta volna meg jó néhány további, majd hógynem véletlenszerűen választott meghívottal.

Megérkezett hát Geralt tanítója, az öreg Vesemir Kaer Morhenből, és vele együtt érkezett Geralt gyerekkori jó barátja, Eskel is.

Aztán jött Erszényes, a druida, akit egy nálánál jó egy fejnivel magasabb és jó pár száz évvel fiatalabb, bronz-barna hajú leány, bizonyos Freya kísért. Velük együtt érkezett Skelligéről Crach an Craite jarl és két fia, Ragnar és Loki. Ragnar akkora volt, hogy a lába lóháton ülve is szinte a földet súrolta. Loki pedig leginkább egy nemes megjelenésű tündére hasonlított, mint skelligeire. Azon, hogy a két fivér különbözött valamelyest egymástól, nem volt mit csodálkozni – habár testvérek voltak, más-más anya nemzette őket.

Caldemeyn, Blaviken bírása a lányával, Annikával érkezett, aki annak ellenére, hogy rendkívül csinoskának volt mondható, meglehetősen félszeg teremtés volt. Yarpen Zigrin, a törp – egészen meglepő módon – az általa csak „ogároknak” nevezett, szakállas csirkefogókból álló kompániája nélkül toppant be. Útközben csatlakozott hozzá Chireadan, a tünde, akinek az Ősi népek tagjai között betöltött státuszának pontos mibenléte – noha vitán felül állt, hogy magasnak kellett lennie – egyelőre fejtörést okozott a társaság számára. Kíséretéül szegődött több, egyikőjük által sem ismert, magának való tünde is.

Őket követte egy csapatnyi harsány félszerzet, akik közül Geralt csak Dainty Biberveldtről, a zöldfűrési földművesről, valamint annak feleségéről, a hallomásból ismert Gardéniáról tudta, hogy kicsodák. E társasághoz csapódott egy másik, szakasztott Dainty-ra hajazó

félszerzet is, aki valójában nem is félszerzet volt, hanem a nagyszerű üzleti érzékéről híres kereskedő, Novigrádi Tellico Lunngrevink Letorte, röviden Penstock, a váltánynak is nevezett doppler, aki félszerzetnek, Dainty rokonának adta ki magát, Dudu álnéven.

Freixenet báró driád feleségével, Braennel és öt leányukkal, Morénnel, Cirillával, Monával, Eithnével és Kashkával érkezett Brokilonból. A legidősebb, Morénn ránézésre tizenöt esztendősnak látszott, Kashka, a legifjabb pedig ötnek. Ugyan Freixenetnek fekete volt a haja, Braennek meg méz-szőke, valahogy mindegyik lányuknak lángvörös lett az üstöke. Braenn láthatólag újfent várandós volt. Freixenet meggyőződéssel állította, hogy asszonya ezúttal egy fiúval fogja megajándékozni, ami kijelentés hatására a vörös hajú driádok mind egymásra néztek, majd kacagásban törtek ki, Braenn pedig egy kedves mosoly kíséretében fűzte hozzá, hogy a „fiút” amúgy Melissának fogják hívni.

Ugyancsak tiszteletét tette az eseményen a fiatal ellanderi papnövendék és krónikás Jarre, Nenneke gyámoltja, akit Egykezűnek is hívtak. Ő leginkább Ciri miatt jött, ugyanis titkon szerelmes volt a lányba. Ám Ciri mintha nem vette volna komolyan a megnyomorodott fiatalember romantikus közeledését, legalábbis úgy tűnt az emiatt kissé csalódott Nennekének.

A nem várt vendégek sorát a brémafai herceg, Agloval nyitotta, akinek érkezése egyenesen csodaszámba ment, lévén kölcsönösen megvetették egymást Geralttal. De ami még ennél is különösebb volt, hogy felesége, a szirén Sh'eenaz társaságában érkezett. Noha Sh'eenaz annak idején lemondott szirénuszonyáról egy pár, szokatlanul szemrevaló lábért cserébe, köztudott volt, hogy ennek ellenére sohasem távolodott el túlságosan a parttól, mivelhogy félt a szárazföldtől.

Kevesen számítottak újabb – meghívót nem kapott – koronás fő felbukkanására. Ennek ellenére királyoktól érkeztek ajándékok vagy hírvivők, utóbbiak révén pedig jókívánságokkal teli üzenetek. Volt, akitől egyik is, másik is. Bizonyára megszervezték a dolgot, merthogy a hírvivők aztán egy csoportként érkeztek, és útközben össze is barátkoztak egymással. Yves lovag Ethain királyt képviselte, Sulivoy kastellán Venzlav királyt, Sir Matholm Sigismund királyt, és

Sir Devereux pedig a korábban átokkal sújtott Adda királynőt, a valaha-volt strigát. Minden bizonnyal vidáman telt az útjuk, aminek bizonyságául szolgált Yves felhasadt ajka, Sulivoy egyik felkötött karja, Matholm bicegő járása és Devereux macskajaja. Utóbbi említett gyöngesége miatt alig bírta magát megtartani a lova nyergében.

Senki nem hívta meg Villentrentenmerth-et, az arany sárkányt, mivelhogy senki nem tudta, miképp találhatnák meg őt, vagy mi módon juttathatnák el hozzá a meghívót. Mindenki legnagyobb ámulatára a sárkány mégis megjelent, természetesen inkognitóban, Három Csóka Borch lovag alakjában. Ám ahol Kökörcsin jelen volt, ott persze senki nem őrizhette meg az inkognitóját, de még akkor is többen kételkedtek az általa mondottak valóság tartalmában, amikor a poéta mindenki szeme láttára a göndör hajú lovagra mutatott, és azt találta állítani róla, hogy az illető valójában egy sárkány; a megvádolt ezt egy pillanatig sem tagadta, viszont nem is erősítette meg.

Senki sem hívta meg őket, ebből kifolyólag tehát senki nem számított arra a színes csődületre, amire nemes egyszerűséggel csak a „*Kökörcsin barátai és ismerősei*” címkét aggatták. Legtöbbjük szintén poéta, muzsikus vagy trubadúr volt, de akadt közöttük egy akrobata, egy professzionális kockajátékos, egy krokodilidomár, és négy túlsminkelt hölgyemény is, akik közül három leginkább hivatásos prostituáltként tűnt, a negyedik, amelyik viszont egyáltalán nem nézett ki szajhának, ténylegesen is örömlány volt. A truppot színesítette még két látnok (habár az egyikőjük svindler volt), egy szobrász, egy mindig részeg szőke médium, és egy himlőhelyes képű gnóm, aki Schutzenbachként mutatkozott be.

Egy tollpárnával keresztezett hattyúra emlékeztető, mágikus égjáró hajón érkeztek meg a mágusok. Negyedannyian jöttek el, mint ahányukat meghívták, és háromszor annyian, mint ahányukra számítottak, aminek az volt az oka, hogy Yennefer társai helytelenítették a varázslónő házasságkötését egy, a Testvériség sorain kívüli egyénnel, aki mindennek tetejében még vaják is volt. Voltak, akik egyszerűen figyelmen kívül hagyták a meghívást, mások pedig azzal mentették ki magukat, hogy nem tudnak egy időben két helyen lenni: tudvalevő, hogy a mágusok éves gyűlésén feltétlenül

elvárt a jelenlétük. Így hát a – Kökőrcsin által „párnamadárnak” elnevezett – hajón nem utazott más, csak Volei Dorregaray és Radcliffe Oxenfurtból. Valamint velük érkezett még a mogyoróbarna hajú Triss Merigold is.

UI.

– Te hívtad meg Triss Merigoldot?

– Nem – tekerte a fejét a vaják, és közben hálát adott azon mutációért, amely lehetetlenné tette, hogy elpiruljon. – Én nem. Azt hiszem, Kökörcsin volt, habár a varázslók mindannyian azt állítják, hogy a mágikus kristályok révén szereztek tudomást az esküvőről.

– Nem szeretném, ha Triss jelen lenne az esküvőmön!

– De miért? Hiszen ő a barátosnéd.

– Ne nézz engem bolondnak, vaják! Minden ismerősünk tudja, hogy összefeküdtél vele.

– Ez nem igaz.

Yennefer ibolyakék szemei közelgő veszedelmet sejtető vékonyságúra szűkültek.

– De igaz.

– Márpedig nem az!

– De az!

– Jól van – fordult el a férfi dühösen. – Igaz. Na és, akkor mi van?

A varázslónő egy percig nem szólt semmit, ujjai a nyaka körül futó bársony-szalagra függesztett obszidián csillaggal játszottak.

– Semmi – mondta végül. – Csak azt akartam, hogy magad is beismerd. Soha többé ne próbálj meg hazudni nekem, Geralt! Soha többé.

UII.

A falak nedves kövek és rothadó növények szagát árasztották, a nap sugarai keresztültörtek a várárok barna vizén, maguk felé csalogatták az ingovány fenekéről a melegzöld színű növényeket, a sáros lé felszínén úszó vízitökök rikító sárga virágait.

A vár lassan ébredezett. A nyugati szárnyban kivágódott egy spaletta, és valaki hangosan a világba kacagott. Valaki más savanyított káposztáért rimánkodott halkan. Kökörcsin egyik pályatársa, egy vak férfi, aki szintén a csődülettel érkezett, borotválkozás közben dalolászott:

*„A csúr mögött, a kerítésre hágva
torkaszakadtából egy kakas kiáltja:
Mindjárt visszatérek hozzád, tyúkocskám,
csak előbb kiadom magamból a—”*

Megnyikordult az udvarra nyíló kapu, és Kökörcsin lépett ki rajta. Nyújtózott egy nagyot, aztán megdörgölte a szemeit.

– Hogy van a vőlegény? – kérdezte fáradt hangon. – Ha meggondolnád magad, ennél több alkalmad nem lesz már, hogy kámforrá válj.

– Mióta vagy te ilyen reggeli pacsirta, Kökörcsin?

– Valójában még le sem feküdtem – nyögte a poéta, majd leült a vaják mellé a kőpadra, és nekidőlt a vadszőlővel benőtt falnak. – Egek, micsoda éjszaka volt. De mert nem esik meg mindennap, hogy egybekelnek a barátaink, ezért hát ünnepelnünk kellett.

– Ma lesz a lakodalom – emlékeztette Geralt. – Bírni fogod így?

– Ne sérts meg, kérlek.

A Nap égetett, a bokrokban madarak csicseregtek. Csobbanások és viháncolás hangjai szálltak feljük a tó irányából: a vörös loboncú driádok, Morénn, Cirilla, Mona, Eithné és Kashka, Freixenet lányai fürdöztek – szokásukhoz híven – mezítelenül, Triss Merigold és Erszénes társnője, Freya társaságában. A paddal szemközt, magasan fölöttük a várfal tetején a királyi hírvivők, Yves, Sulivoy, Matholm és Devereux küzdöttek a messzelátó birtoklásáért.

- Legalább jól érezted magad, Kökörcsin?
- Ne is kérdezd.
- Újabb ribillió?
- Egyik a másik után.

Az első botrány egy faji kérdés kapcsán robbant ki. Mint Kökörcsin elmondta, a multság kellős közepén Tellico Lunnngrevink Letorte egyszer csak kijelentette, hogy elege lett a félszerzet álcából. A váltány egymás után mutatott rá a jelenlévő félszerzetekre, driádokra, tündékre, a szirénre, a törpre és a gnómra is (egyébként utóbbi állította azt, hogy Schuttenbach a neve), és közölte, hogy diszkrimináció az, miszerint mindenki más önmaga lehet, csak neki, Tellicónak kell másvalaki bőrébe bújni. És akkor egy pillanatra újra felvette az eredeti alakját. A doppler valódi kinézete láttán Gardénia Biberveldt nyomban elalélt, Agloval herceg félrenyelt egy falat homárt és majdnem meg talált fulladni, Annikára, Caldemeyn bíró lányára pedig rátört a sikítófrász. A helyzetet a még mindig Három Csóka Borch alakját viselő Villentrentenmerth mentette azzal, hogy elmagyarázta a váltánynak: az alakváltás képessége kiváltság, amely kiváltság viszont kötelezi is a dopplert, hogy mindig olyan alakot öltön, ami a társadalom által elfogadott normáknak megfelelő, és ez udvariasság is egyben a vendéglátójukkal szemben.

Erre a doppler rasszistának, sovínisztának és a témával kapcsolatosan folytatott diskurzusra alkalmatlannak nyilvánította Villentrentenmerth-et, mire a goromba sértés áldozata egy minutumra visszavedlett sárkánnyá, számos bútordarabot elpusztítva és általános riadalmat keltve ezáltal. Mikor a kedélyek végre csillapodni látszottak, heves vita kezdődött, amely során emberek és másfajúak estek egymásnak, kölcsönösen a nyitottság és a faji tolerancia hiányával vádolva meg a másikat. Meglehetősen váratlan fordulat állt be a beszélgetésben a szeplős Merle, a kurvának nem látszó kurva megszólalásakor. Merle kijelentette, hogy az egész vita egy merő ostobaság, ráadásul értelmetlen, továbbá, hogy a munkájukat professzionális módon végző igazi hivatásosokat a legkisebb mértékben sem érdekli, ugyanis azok faji alapon soha nem tesznek senki között különbséget, és ezt ott, helyben be is bizonyítja (megfelelő javadalmazás ellenében, persze), még a természetes

alakját felvevő Villentrentenmerth-tel is. Az utolsó szó után hirtelen beállt csendben aztán elsőként a szőke médiumot hallották meg, aki kinyilvánította, hogy ugyancsak hajlandó azt megtenni, ráadásul teljesen ingyen. Villentrentenmerth rögtön témát váltott, és olyan, kevésbé ingoványos területek felé terelte a beszélgetést, mint a gazdaság, a politika, a vadászat és halászat, valamint a szerencsejátékok.

A többi összegrás már többé-kevésbé barátinak volt mondható.

Erszényes, Radcliffe és Dorregaray arra fogadtak, hogy melyikük tud több tárgyat egyidejűleg lebegtetni az akaratával. A fogadást Dorregaray nyerte, akinek sikerült két széket, egy gyümölcsökkel megrakott tálcát, egy leveses tálalt, egy földgömböt, egy macskát, két kutyát és Kashkát, Freixenet és Braenn lányát is a levegőben megtartania.

Aztán Cirilla és Mona, Freixenet két középső gyermeke kapott hajba, aminek az lett a következménye, hogy a szobájukba lettek zavarva. Kevéssel ezután Ragnar és Matholm lovag estek egymásnak Morénn, Freixenet legidősebb lánya miatt. A felpaprikázott Freixenet erre már utasította Braennt, hogy az összes vörös hajú lányát zárja el, aztán csatlakozott ahhoz az ivóversenyhez, amit Erszényes társnője, Freya kezdeményezett.

Hamarosan kiderült, hogy Freya olyan, minden képzeletet felülmúló alkohol-toleranciával bír, ami már-már az immunitással volt határos. Addigra Kökörcsin sleppje, a poéták és dalnokok legjava az asztal alá itta magát, de Freixenet, Crach an Craite és Caldemeyn bíró derekasan küzdöttek még egy ideig, azonban végül ők is feladták. Radcliffe, a varázsló egészen sokáig tartotta magát, de csak addig ám, amíg a többiek fel nem fedezték, hogy szabad kezében egy unikornisszarvat szorongat. Miután azt elkobozták tőle, minden esélyét elveszítette Freyával szemben. A Szigetlakók asztala egy időre elnéptelenedett, aztán egy teljesen ismeretlen, régies szabású kaftánt viselő, sápadt férfi ivott vele egy darabig. Kis idő múltán aztán a jövevény is felállt az asztaltól, egy pillanatra megtántorodott, majd udvariasan meghajolt, majd úgy sétált ki a tereméből az egyik falon át, mintha az csak ködből lett volna. Alapos kutatómunkát követően, az előcsarnok falait borító ősi festmények

vizsgálata után jött a felfedezés, miszerint az Ördegnek is nevezett Willem, Rozrog száz esztendővel korábban, a Setét Évtizedekben meggyilkolt örököse lehetett a lidércalak. Az ősi vár számos és különféle titkot rejtegetett, és a múltban rendkívül sötét és kétes hírnévnek örvendett. Ennek ellenére az est további részében semmilyen újabb, közvetlen természetfeletti incidens nem történt.

Úgy éjfél tájban egy vámpír tévedt be az egyik ablakon, de Yarpen Zigrin törp, aki fokhagymával próbálta meg eltalálni a repdeső céltáblát, elkergette. És noha az egész este folyamán valaki huhogott, láncokat csörgetett és nyögdécselt, senki nem fordított e zajra különösebb figyelmet, mert mind azt hitték, hogy Kökörcsin és az ő erősen megfogyatkozott, mégis egészen józan csapata a hangok kiváltója. Természetesen nem ők voltak, hanem a szellemek, amik ténykedéseik közepette jó adag ektoplazmával borították be a lépcsőket. Ezeken a lépcsőkön pedig többen is az alfelükre csüccsentek.

Az illendőség és jó ízlés határát egy lángoló szemű, zilált kinézetű fantom lépte át, aki huncut módon bele talált csípni Sh'eenaz fenekébe. Ezt a fennforgást aztán csak nehezen lehetett elsimítani, ugyanis Sh'eenaz azt hitte, Kökörcsin volt az otromba tett elkövetője. A fantom tüstént a maga javára fordította a dolgot, és sorra elkezdte megcsipkedni mások tomporát is az előcsarnokon végig száguldtában. Ámokfutásának Nenneke vetett véget, amikor egzorcizmust alkalmazva örökre elűzte a lidércet.

Többen is látni vélték a Fehér Hölgyet, akit – már ha hinni lehetett a legendának, – állítólag a Rozrog vára alatti katakombákban temettek el, ráadásul élve. Mindenki más szkeptikus volt a Fehér Hölgy felbukkanását illetően a további teli italos palackok keresésére indult, s a körfolyosókon támolyogva kóricáló szőke médium kivételével.

Aztán ott volt a meghívottak kísérteties eltűnése. Az első, aki szőrén-szálán eltűnt, Yves lovag és a krokodilidomár voltak, röviddel később Ragnarnak és Eurneidnek, Melitele papnőjének veszett nyoma. Következőnek vált köddé Gardénia Biberveldt, de róla kiderült, hogy csak aludni tért. Hamarosan Egykezű Jarrénak is csak hült helyét találták, épp úgy, mint Melitele másik papnőjének,

Iolának. Ciri ugyan kijelentette, hogy semmiféle gyöngéd érzelmet nem táplál Jarre iránt, a fiú eltűnésére eszmélve mégis aggodalmának adott hangot. Azonban kiderült, hogy a fiatalember egy nem túl mély árok partján talált magának kényelmes fekhelyet. Iolát pedig megtalálták az egyik lépcsőfeljáró alatt. A tünde Chireadannal együtt. Triss Merigoldot ugyancsak látták, amint elillant a kis park nyári laka irányába a másik, Kaer Morhenből érkezett vajákkal, Eskellel. Hajnalban valaki látta, hogy Tellico távozik a nyári lakból. Ez a körülmény pedig nem kevés találgatásra adott okot azt illetően, hogy vajon a váltány Triss vagy Eskel alakját vette-e föl. Valaki még azt a meredek fölvetést is meg találta kockáztatni, miszerint nem egy, hanem két doppler is vendégeskedik a várban. Ki akarták kérni a sárkány Villentrentenmerth véleményét az ügyben, mondván, hogy az alakváltás szakértőjének számít, de aztán róla is kiderült, hogy elszállingózott valamerre, a szajha Merle pedig vele.

Nyoma veszett egy másik kurtizánnak és az egyik látnoknak is. Az ott maradt látnok, az, amelyik az igazinak mondta magát, viszont képtelen volt bizonyosságát adni látnoki képességeinek az eltűntek fellelése kapcsán. A magát Schuttenbachnak nevező gnóm szintén köddé vált, ráadásul ő nem került elő később sem.

– Sajnálhatod – fejezte be a történetek elősorolását a dalnok egy hatalmas ásítás kíséretében. – Bánhatod, hogy nem voltál ott, Geralt. Nem semmi dínomdánom volt.

– Nem bánom – morogta a vaják. – Tudod, hogy... Nem tudtam ott lenni, mert Yennefer... Szóval érted...

– Persze, hogy értem – vágta rá Kökörcsin. – Ezért is nem házasodom meg soha.

VIII.

Vidám nevetések és dalocskák, főzőedények csengés-bongásának hangjai szálltak a konyha felől. Mivel Herwig királynak gyakorlatilag semmiféle háztartása nem volt, ekkora vendégsereg jóllakatása komoly problémák forrásának bizonyult. De mert a békesség megőrzése érdekében eldöntetett, hogy csak természetes úton készült étkek kerülnek az asztalra, ebből kifolyólag pedig a kulináris mágia alkalmazását teljes mértékben elvetették, így a nehézségek leküzdésére a mágusok jelenléte sem jelentett megoldást. Az egésznek az lett hát a vége, hogy Nenneke minden olyan vendéget, aki valaha is hallott már a konyháról, mint helyiségről, felhajtott és munkára fogott. Viszont ezzel még nem volt kint a vízből: mert azoknak, akiket a főpapnő összefogdosott, halovány fogalma sem volt a főzésről és a tálalásról, azok pedig, akiknek valamiféle sejtelve azért akadt a dolog mikéntjéről, meglógtak előle. Ámde Nenneke néhány félszerzet és Gardénia Biberveldt személyében váratlan segítségre lelt. Ráadás képpen Kököröcsin sleppjéből a négy szajha ugyancsak hajlandó volt segédkezni, és, meglepő módon, egészen kiváló kuktáknak bizonyultak.

Az ellátmánnyal viszont egyáltalán nem volt gond. Freixenet báró és Agloval herceg vadászatot hirdettek, és vállalkozásuk bőséges mennyiségű vadhúst hozott. Braennek és lányainak alig két óra kellett hozzá, hogy vaddal lássák el a konyhát. Még a legfiatalabb driád, Kashka is egész ügyesen bánt az íjával. Herwig király, aki élt-halt a horgászatért, kora hajnalban csónakba ült, és csukákkal, süllőkkel, valamint hatalmas sügérekkel tért meg a tóról. Loki, Crach an Craite jarl kisebbik fia kísérte el a királyt. Loki járatos volt a hajózásban éppúgy, mint a halászatban, ráadásul csak neki vehették hasznát reggel, mert – akárcsak Herwig, – ő nem ivott.

Dainty Biberveldt és népes családja Tellico, a doppler vezényletével hozzálátott a nagyterem és az előcsarnok feldíszítéséhez. A portalanításhoz és felmosáshoz összeszedték mindkét látnokot, a krokodilidomárt, a szobrászt, a profi kockajátékoszt és az örökkön részeg médiumot is.

A pince készleteinek számbavételét és az italok felügyeletét először Kökörcsinre és rímfaragó barátaira bízta, ami végül majdhogynem katasztrófával felérő hibának bizonyult. Ezért hát a dalnokokat kipenderítették, a pince kulcsait pedig Erszénes társnőjére, Freyára bízta. Onnantól fogva Kökörcsin és a többi poéta egész álló nap a pinceajtó előtt táboroztak, és szerelmes balladákkal próbálták meglágyítani Freya szívét, azonban a Szigetlakó ugyanolyan ellenállónak bizonyult a dicshimnuszokkal teli szócsépléssel, mint az alkohollal szemben.

Geralt felemelte a fejét. Szendergéséből a kövezett belső udvaron csattogó paták hangja rángatta ki. A falak mentén növény bokrok mögül a víztől csillogó szőrű Kelpie tűnt elő, nyergében Cirivel. Ciri fekete ruházatot viselt, hátán keresztbe vetve pedig ott volt kardja, a híres Gveir, amit a Korath-sivatag alatt húzódo katakombákból zsákmányolt magának.

Egy ideig némán méregették egymást, aztán a lány a sarkával indulásra ösztökélte a kancát, és közelebb léptetett. Kelpie fejét mélyre hajtva nyújtotta előre a nyakát, hogy elérhesse fogaival a vajákat, ám Ciri erősen megmarkolta a kantárt, és visszafogta az állatot.

– Tehát eljött a napja – mondta a vajáklány, de a nyeregben maradt. – Ma megtörténik, Geralt.

– Ma megtörténik – hagyta rá a vaják, és nekidőlt a vadszólóval benőtt falnak.

– Örülök neki – mondta a lány bizonytalanul. – Érzem, hogy... Nem. Biztos vagyok benne, hogy boldog leszel, és örülök...

– Szállj le, Ciri. Beszéljünk.

A lány erre csak megrázta a fejét, haját pedig hátra, a füle mögé vetette. Geralt látta a hosszú, ocsmány sebet az arcán – egykorvolt szörnyű napoknak mementóját. Ciri egészen a vállai alá hagyta megnőni a haját, amit aztán úgy fésült, hogy elrejttesse vele a forradást. Ám erről gyakorta megfeledkezett.

– Elmegyek, Geralt – közölte. – Rögtön a menyegző után.

– Szállj le, Ciri!

A vajáklány leugrott a nyeregből, és mellé telepedett a padra. Geralt átölelte, Ciri pedig a férfi vállára hajtotta a fejét.

– Elmegyek – ismételte meg.

A vaják nem szólt rá semmit. A szavak ugyan nekitolultak belülről az ajkainak, de egyiket sem találta közülük kimondásra érdemesnek. Vagy szükségesnek. Így hát nem szólt semmit.

– Tudom, mit gondolsz – folytatta óvatosan a lány. – Azt gondolod, hogy elmenekülök. És igazad van.

A férfi néma maradt. Pontosán tudta, mi a lánya távozásának az oka.

– Ennyi év után végre megházasodtok. Yen és Te. Megérdemled a boldogságot és a békességet. Egy otthont. De engem ez megrémiszt. Ezért... Ezért menekülök el.

A férfi néma maradt. Jól emlékezett azokra az alkalmakra, amikor ő futamodott meg.

– Rögtön a lakodalom után útnak indulok – sulykolta Ciri. – Azt akarom... Egy vágatózó ló hátán ülve, az arcomon akarom újra érezni a szelet. Látni akarom az alkonyatkor a látóhatáron felfénylő csillagokat, Kökörcsin balladáit akarom dúdolni az éjszakában. Vágyom a harcot, a táncot karddal a kezemben. Vágyom a veszélyt, a diadal nyújtotta örömet. Vágyom a magányt. Megértesz?

– Persze – mosolyodott el a vaják szomorúan. – Persze, hogy megértelek, Ciri. A lányom vagy. Vaják vagy. Azt fogod tenni, amit muszáj. De egy dolgot el kell mondanom. Egyetlen egy dolgot. Hiába próbálsz majd, örökké nem menekülhetsz el.

– Tudom – felelte a lány, és szorosabbra fonta karjait a férfi körül. – Még mindig van reményem arra, hogy egy napon... Ha várok, ha elég türelmes leszek, akkor talán nekem is lehet részem a boldogságban... Egy, a maihoz hasonló, szép napon... Még úgy is, hogy sosem voltam...

– Micsoda, Ciri?

– Még úgy is, hogy sohasem voltam szép. És emiatt a forradás miatt—

– Ciri – szakította félbe a férfi. – Te vagy a legszebb lány a világon. Yen után, persze.

– Ó, Geralt...

– Ha nekem nem hiszel, kérdezd meg Kökörcsint.

– Ó, Geralt.

– Merre—?

– Délnek – vágott a szavába a lány, de állta nevelőapja tekintetét. – Hiába ért véget a háború, még mindig füsttől terhes a vidék, és hiába fogtak bele a helyreállításba, az emberek még mindig az életben maradásért küzdenek. Védelemre van szükségük. Védelmeszere van szükségük. Ott hasznomat látnák. És ott van még a Korath is... Meg Nilfgaard. Van arrafelé befejezetlen ügyem. Mindkettőnknek akad még ott befejezetlen ügye – Gveirnek és nekem.

Elhallgatott. Az arca megkeményedett, szemei összeszűkültek, szája ádáz grimaszba torzult. *Emlékszem*, gondolta magában Geralt, *emlékszem*. Akkor is csak ugyanígy voltak, amikor együtt, vállt vállnak vetve küzdöttek Rhys-Rhun várának lépcsőin. A lépcsőfokok vértől voltak iszamósak, és a vérben ott álltak ők, a Farkas meg a Macska, két emberfelettien gyors és embertelenül kegyetlen gyilkológép egy lépcsőfordulóba szorítva, hátukat a falnak vetve. És a megfélemledett nilfgaardiak hátrálni kezdtek pengéik villanásai láttán, kardjuknak a halál dalát fütyülő surrogása hallatán. Aztán lassan megindultak lefelé, Rhys-Rhun várának vérrel áztatott lépcsőin. Haladtak lefelé, hátukat a másikénak préselve, egymáshoz tapadva, előttük pedig aratott a halál, a villogó pengék által osztogatott halál. Egy higgadt, nyugodt Farkas és egy eszelős Macska. Pengéknek villanása, sikolyok, vér és halál... Ugyanígy, akkor is csak ugyanígy voltak, szinte összefonódva... Akkor is...

Ciri megint hátravetette a haját, és a hamuszürke szálak közül elővillant egy hófehér csík, kevéssel a homloka fölött.

Akkoriban történt, hogy megjelent ott az a fehér sáv.

– Befejezetlen ügyem van ott – szúrte fogai között a szót a lány. – Mistle-ért. Az én Mistle-ömért. Meglehet, hogy már megbosszultam őt. De Mistle-ért egy halál kevés. – Bonhartra gondolt. Akivel gyűlölettel a szívében végzett.

Ó, Ciri, Ciri. Az örvény szélén egyensúlyozol, lányom. Ezer halállal sem bosszulhatod meg a te Mistle-ödet. Óvakodj a gyűlöletgtől, Ciri, mert úgy emészt fel az, mint a rák, gondolta a vaják.

– Vigyázz magadra. – Ezt már úgy súgta neki, halkán.

– Inkább másokra vigyázok majd – somolygott baljóslatúan a lánya. – Többet fizet, hosszabb távon jövedelmezőbb.

Soha többé nem fogom látni, gondolta a férfi. *Ha most elmegy, soha többé nem fogom látni.*

– Fogsz még – szólalt meg váratlanul a vajáklány, és elmosolyodott. De nem egy vaják mosolya volt ez, hanem egy varázslónőé. – Látjuk még egymást, Geralt.

Aztán elhúzódott tőle és felállt; magas és nyurga, mint egy fiú, energikus, akár egy táncos. A lány úgy pattant fel a nyeregbe.

– Gyí, Kelpie!!

Szikrák záporoztak a ló patái alól, ahogy a patkók a várudvar kövét kapálták-karistolták.

Kökörcsin bukkant elő a konyha irányából, lantja a vállán átvetve, mindkét kezében egy-egy nagy korsó sör.

– Tessék, igyál – mondta, és leült a vaják mellé. – Jót fog tenni.

– Nem is tudom. Yennefer figyelmeztetett, hogy ha bármiféle alkohol szagát megérzi rajtam...

– Majd rágcsálsz egy kis petrezselymet. Igyál, járomba fogott barátom!

Hosszú ideig üldögéltek csendben, lassan kortyolgatva a sörüket. Kökörcsin sóhajtása törte meg e csendet.

– Ciri elmegy. Igaz?

– Ühüm.

– Sejtettem. Figyelj, Geralt...

– Fogd be, Kökörcsin.

– Hát jó.

Újfent csend telepedett közékük.

A konyha felől borókával bőségesen megfűszerezett sült vad finom illata szállt.

– Valami véget ér – nyögte ki nehezen Geralt sokára. – Valami véget ér, Kökörcsin.

– Korántsem – nézett rá nagy komolyan a poéta. – Valami elkezdődik.

IX.

A délután a sírásról szólt. Az egész história egy szépségelixírral kezdődött. Az Ősi nyelven „glamarye”-nak, a közös nyelven périglancknak, a varázslónők által pedig csak glamúrnak nevezett elixír, pontosabban kence, ha megfelelően alkalmazták, minden képzeletet felülmúlóan megszépítette a vele bekent alanyt. A vár nőnemű vendégei által felkért Triss Merigold elégséges mennyiségű glamúrt készített mindannyiuknak, ami után végre hozzáfoghattak a szépítkezéshez.

A zárt ajtók mögül Cirilla, Mona, Eithné és Kashka pityergése és szipogása hallatszott, mert nekik megtiltották, hogy glamúrt használjanak. Ez a kiváltság egyedül a legidősebb driádot, Morénnt illette meg. A másik négy driád közül Kashka volt volt a lehangosabb. Egy emelettel följebb sírdogált Lily, Dainty Biberveldt lánya, ugyanis kiderült, hogy a legtöbb bájoláshoz hasonlóan a glamúr sem működött a félszerzeteken. A kertben meg a szőke médium zokogott, mivelhogy neki fogalma nem volt arról, hogy a glamúr azonnali kijózanodást eredményez, annak minden jó és rossz következményével együtt, ami utóbbi az ő esetében mély búskomorságban nyilvánult meg. A vár nyugati szárnyában Annika, Caldemeyn bíró lánya bőgött, aki meg azzal nem volt tisztában, hogy a glamúrt a szem alá kell kenni. Ő viszont megette a neki készített adagot, amitől pedig hasmenés kapott. Ciri fogta a saját glamúr-adagját, és Kelpie-re kente.

A két papnő, Iola és Eurneid szintén az egereket itatták, miután Yennefer nem volt hajlandó felvenni azt a fehér esküvői ruhát, amit neki készítettek. Még Nenneke közbenjárása sem hozott eredményt. Yennefer káromkodott, átkokat szórt és tányérokat hajigált mindenfelé, miközben azt ismételte, hogy fehérben úgy fest, mint egy baszatlan szűzlány. Erre már a feldühödött Nenneke is ordibálni kezdett, és egyenesen azt találta a varázslónő fejéhez vágni, hogy amaz még három kielégítetlen szűzlánynál is bolondabban viselkedik. Yennefer aztán azzal válaszolt erre, hogy egy villámgyolyót idézett, és lerombolta vele a sarokbástya tetejét, ami pusztításnak amúgy volt jó oldala is: a robbanás olyan

szörnyűségesen ijesztő volt, hogy Caldemeyn lánya sokkot kapott tőle, és azonnal elmúlt a hasmenése.

Triss Merigoldot és a kaer morheni vajákat, Eskelt újra látták, amint egymást karon fogva surrantak be megint a nyári lakba. Immár nem volt semmi kétség, hogy korábban is őket látták, ugyanis a doppler Tellico mindeközben épp Kökörcsinnel, Dainty Biberveldttel és a sárkánnyal, Villentrentenmerth-tel sörözött.

És annak ellenére, hogy a keresőcsapat állhatatosan és alaposan átkutatta utána a várat s annak környékét, a magát Schuttenbachnak mondó gnómot semerre nem lelték.

X.

– Yen...

A varázslónő lélegzetelállítóan festett. Arany tiarával övezett göndör, fekete tincsek omlottak fénylő zuhatagként a vállaira és a fekete csíkokkal áttört ujjú, hosszú fehér ruhaköltemény magasított nyakrészére. A dressz mider részét pedig számtalan ibolyakék szalag fűzte szorosra.

– A virágok! Ne felejtse a virágokat – figyelmeztette a tetőtől talpig mélykék ruházatú Triss Merigold, és egy fehér rózsákból álló csokrot nyomott a menyasszony kezébe. – Ó, Yen, annyira örülök nektek...

– Triss drágám... – tört ki hirtelen zokogásban Yennefer, mire a két varázslónő összeölelkezett, és pusztit leheltek egymás gyémánt fülbevalós füle mellé, a levegőbe.

– Elég lesz már a mézes-mázasságból – szólt rájuk Nenneke, és elsimította hófehér papnői öltözékének ráncait. – A kápolnába megyünk. Iola, Eurneid, tartsátok azt az uszályt, vagy még a lépcsőn lefelé menet végez veletek.

Yennefer odalépett Geralthoz, és fehér csipkekesztyűs kezével megigazította a férfi fekete kabátjának ezüsttel hímzett gallérját. Vajákja a karját nyújtotta neki.

– Geralt – suttogta a férfi fülébe, – én még mindig képtelen vagyok elhinni.

– Yen. – A férfi suttogva válaszolt neki. – Szeretlek.

– Tudom.

XI.

– Hol a fenében van Herwig?

– Sejtlemem sincs – felelte Kökörcsin, miközben divatos, hangszínű zubbonyának csatjait fényesítette éppen. – És Ciri vajon merre lehet?

– Nem tudom – vont a szemöldökét Yennefer, és beleszippantott a levegőbe. – De te petrezselyemtől bízlesz, Kökörcsin. Tán csak nem vegetáriánus lettél?

A vendégek elkezdtek már gyülekezni, és lassan megtöltötték a tágas kápolnát. A talpig ünnepi feketét viselő Agloval a gyöngyház-fehérben tündöklő Sh’eenazt kísérte, mellettük iparkodott befelé a félszerzetek hada bézs, barna és okkersárga öltözetekben, a törp Yarpen Zigrin és Villentrentenmerth, a sárkány arany színű ruhákban pompáztak, Freixenet és Dorregaray mindketten bíborszínűben, a királyi követek mind a maguk heraldikai színeiben, a tündék és a driádok zöldben, Kökörcsin barátai pedig a szivárvány minden színében.

– Láttá valaki Lokit? – kérdezte Erszényes.

– Lokit? – A fécántoll díszítette barette alól kikukucskáló Eskel lépett oda hozzájuk. – Loki horgászni ment Herwiggel. Láttam őket a tavon ringó csónakon. Ciri ment értük, hogy szóljon nekik a ceremónia megkezdéséről.

– És ez mikor történt?

– Hát, egy ideje már.

– Hogy a nyavalya esne az átkozott horgászaiba! – káromkodta el magát Crach an Craite. – Ezek az egész világról képesek megfélemlíteni, amikor a halak harapnak! Ragnar, szaladj, nézz a körmükre!

– Várj! – állította meg Braenn, és kisöpört néhány odatévedt pitypang termést mélyre vágott dekoltázsából. – Olyasvalakire van szükség, aki elég gyorsan tud futni. Mona! Kashka! Raenn'ess aen laeke, va!

– Én megmondtam – dünnyögte Nenneke, – hogy Herwigre semmit nem lehet rábízni. Ugyanolyan felelőtlen bolond, mint az

összes többi istentagadó. Mégis, kinek az ötlete volt, hogy ő legyen a ceremóniamester?

– Herwig egy király – mondta Geralt bizonytalanul. – Lehet, hogy csak volt uralkodó, de akkor is király...

– Éééljen soká... – rikoltotta hirtelen a látnokok egyike, de a krokodilidomár egy nyaklevessel elhallgattatta.

A félszerzet sereglet zszibongott, valaki elkáromkodta magát, másvalakit meg jól orrba vágta. Gardénia Biberveldt felsikoltott, ugyanis Tellico, a doppler rá talált taposni a ruhája szájára.

A szőke médium pedig – látszólag minden ok nélkül – szipogni kezdett.

– Ha még egy percig várnom kell... – sziszegte Yennefer erőltetett mosollyal az arcán, és egyre szorosabban markolta a csokrát. – Ha csak egyetlen további percig várnom kell valakire, nem állok jól magamért.

– Ne feszengj már! – szólt rá Triss. – Különben felszakítod az öltéseket.

– A gnóm, az a Schuttenbach hol marad már? – firtatta az egyik dalnok.

– Fogalmunk sincs – trillázta kórusban a négy szajha.

– Akkor kerítsetek valakit, aki előkeríti végre, hogy a macska rúgja meg! – ripakodott rájuk Kőköröcsin. – Megígérte, hogy ő hozza a virágokat. Mi tévők legyünk most? Se Schuttenbach, se virágok. Szépen nézünk ki!

A kápolna bejáratában morajlás kelt, a tóhoz küldött két driád rohant be rajta kisvártatva, sikoltozva. Mögöttük szaladt egy csuromvizes és feje búbjái sáros Loki, egy hatalmas vágással homlokán.

– Loki! – bődült el Crach an Craite. – Mi történt?!

– Maaamaaaaa! – zokogta Kashka.

– Que'ss aen! – Braenn rögtön a Brokilon driádjai által beszélt dialektusra váltott, és magához szorította remegő és zavarodott leányait. – Que'ss aen que suecc'ss feal, caer me?

– Felborult a csónakunk... – nyögte Loki. – Kifelé tartottunk, de a sekélyesnél... Egy rettentő szörnyeteg! Megkínáltam az evezővel, erre felzabálta azt. Megette az evezőmet!

– Micsoda?

– Geralt! – rikoltotta Braenn. – Geralt, Mona azt mondja, hogy egy cinerea az!

– Egy ilyocoris – kiáltotta oda céhtársának Geralt. – Eskel, hozd a kardomat!

– A pálcám! – ordította Dorregaray. – Radcliffe, hol van a pálcám?

– Ciri – mondta Loki, miközben a vért próbálta letörölni a homlokáról. – Ciri szembeszállt vele! Szembeszállt a szörnyeteggel!

– 'Picsába! Cirinek esélye sincs ellene! Eskel! Keríts nekem egy lovat!

– Várjatok! – Yennefer lekapta fejről a tiaráját, és a földre hajtotta. – Odateleportálunk benneteket. Hamarabb odaértek! Dorregaray, Radcliffe, Triss! Adjátok a kezeteket...!

Egy pillanatra mindenki elnémult, aztán kiáltozásban tört ki. A kápolna ajtajában ott állt Herwig király, bőrig ázva ugyan, de egy darabban. Mellette ott állt egy fedetlen fejű, különös, ragyogó páncélt viselő, szinte még sihedernek kinéző fiatalember. Mögöttük lépett be az egészen átázott, csupa sár, összekócolódott hajú Ciri, Gveirrel a kezében. Orcáján egy újabb, homlokától egészen az álláig futó, mély és ronda vágás éktelenkedett, az abból bőségesen ömlő vér teljesen átáztatta már a lány ruhájából tépett és sebtében odaszorított szövetdarabot.

– Ciri!!

– Megöltem – közölte a lány erőtlenül. – Bezúrtam a koponyáját.

Aztán megtántorodott, Geralt, Eskel és Kökörcsin egy emberként ugrottak, hogy elkapják és felnyalábolják. Ciri egy pillanatra sem eresztette el a kardját.

– Megint – nyögte a dalnok. – Megint az arcát sebeztek meg... Miért üldözi őt a balszerencse...?

Yennefer a lánya láttán felsikított, majd félrelökte Jarrét, aki egyetlen kezével inkább csak útban volt, és megragadta Cirit. A varázlónő az esküvői ruháját beszennyező mocsokkal és vérral mit sem törődve tette ujjait a vajáklány arcára, aztán elkiáltott egy ígét. Geraltnak úgy tűnt, mintha az egész vár beleremegett és a Nap is elsötétült volna egy pillanatra. A pillanat elmúlt, Yennefer elvette a kezét Ciri arcáról, és a tömeg egyszerre sóhajtott fel

megkönnyebbülésében. Az ocsmány seb összezárult, és csak egy vékony, halványpiros forradás maradt a helyén, meg néhány apró vércsepp. Ciri visszahanyatlott az őt tartó karokba.

– Ügyes munka – állapította meg Dorregaray. – Egy valódi mester keze munkája.

– Köszönet érte, Yen – mondta Triss halkán.

Nenneke könnyekben tört ki. Yennefer erre már elmosolyodott, aztán fennakadtak a szemei, és elájult. Geraltnak még épp sikerült elkapnia, mielőtt – akár egy lány selyemszalag, – a földre omlott volna.

XII.

– Nyugodj meg, Geralt – szólt Nenneke. – Ne izgasd fel magad. Egy perc, és elmúlik. Kicsit túlhajszolta magát, ennyi az egész. Mondjuk, ilyen idegzet mellett, nem is csoda... Tudod jól, mennyire szereti Cirit.

– Tudom. – Geralt felemelte a fejét, és a szoba ajtajában, ragyogó páncélzatban álldogáló fiatalember felé fordította a tekintetét. – Ide hallgass, fiú, menj vissza a kápolnába! Ez nem tartozik rád. És, ha már itt tartunk, amúgy ki is vagy te?

– Az én... A nevem Galahad – felelte az ifjú lovag. – Bátorzkodhatom... Bátorzkodhatom megkérdezni, hogy van a szépséges és rettenthetetlen leány?

– Melyik? – somolygott a vaják. – Akad itt kettő is, mindkettő szépséges és rettenthetetlen, ráadásul még mindkettő leány, habár egyikük épp csak a körülmények alakulása miatt az pillanatnyilag is. Szóval, melyikükre gondolsz?

Erre a fiatalember látványosan elpirult.

– A fiatalabbra... – válaszolta. – Arra, amelyik teketóriázás nélkül sietett a Halászkirály megsegítésére.

– Kiére?

– Herwigre gondol a fiú – kottyantotta közbe Nenneke. – Az ilyocoris megtámadta Herwig és Loki halászcsonakját, Ciri rávetette magát az ilyocoris-ra, ez a legény, aki véletlenül épp arra járt, pedig Ciri segítségére kelt a küzdelemben.

– Szóval te segítettél az én Cirimnek. – A vaják immár figyelmesebben és hálásabb pillantással méregette a fiatal lovagot. – Hogy is hívnak? Nem tudtam megjegyezni.

– Galahad a nevem. Áruljátok el, kérlek! Avalonban vagyok? Ez volna a Halászkirály vára?

Kinyílt a belső szoba ajtaja, és egy Triss Merigold által támogatott, sápadt Yennefer tűnt fel benne.

– Yen!

– Megyünk a kápolnába! – adta ki a varázslónő bágyadt hangon az utasítást. – Várnak a vendégek.

– Yen... Elhalaszthatjuk...

– Akkor is a feleséged leszek, ha nilfguardiak potyognak az égből! Márpedig most és azonnal!

– És mi lesz Cirivel?

– Mi lenne Cirivel? – A vajáklány Yennefer mögül bukkant elő, és épp glamúrt dörgölt az arca egészséges felére. – Minden rendben, Geralt. Csak egy buta kis karcolás. Szinte meg se éreztem.

Galahad hangos páncélnyiszogás közepette térdelt le, pontosabban: omlott térdre.

– Szépséges úrnőm...

Cirinek erre elállt a szava, nagy szemei még nagyobbra kerekedtek.

– Ciri, engedd meg... – szólalt meg Geralt. – Ez a lovag itt,... nos, ... Galahad. De már amúgy is ismeritek egymást. Ő segített neked, amikor az ilyocoris-szal küzdöttél.

Ciri egészen elvörösödött. A glamúr varázsa működésbe lépett, és az elvörösödést bájos elpirulássá változtatta, hatására a friss forradás is szinte láthatatlanná vált.

– Úrnőm – habogta Galahad. – Légy hozzám kegyes! Engedd meg, ó, szépséges hölgy, hogy maradjak... Ha szabad ilyet kívánni... Szeretnék...

– Amennyire az életet ismerem, úgy sejtem, a lovagoddá szeretne lenni, Ciri – sietett az ifjú segítségére Triss Merigold.

A még mindig néma Ciri erre egyik lábával kilépett hátrafelé, a másikat térdben berogyasztotta, és szemérmes biccentéssel pukedlizett lovagjának.

– A vendégek várnak – vetett véget a bájolgásnak Yennefer. – Galahad, látom, hogy még nem vagy igazi harcos, viszont illetudó legénynek tűnsz. Együtt küzdöttél a... lányommal, ezért megengedem, hogy a partnere légy az est folyamán. Ciri, gyerünk, átöltözni! Geralt, fészülködj meg, és tórd vissza az ingedet a pantallódba, mert kikandikál az alja. Tíz percen belül mindannyiótokat a kápolnában akarom látni!

XIII.

Csodálatos volt a szertartás. Az asszonyok és a lányok egytől egyig sírtak. Herwig vezényelte le a ceremóniát – az egykorvolt király, aki még mindig király. Kaer morheni Vesemir és Nenneke vállalták magukra az örömszülők szerepét, Triss Merigold és Eskel voltak a tanúk. Galahad lett Ciri kísérője, Ciri pedig úgy irult-pirult egész éjjel, mint egy bazsarózsa.

Azok, akiknek keze ügyében kard volt, dízsorfolat álltak, Kökörcsin barátai a lantjaikon meg a flótáikon játszottak, mellé pedig egy külön a jeles alkalomra költött dalt énekeltek, aminek kóruszakaszaiba besegítettek nekik Freixenet vörös hajú lányai, továbbá a gyönyörűséges hangjáról messze földön ismert szirén, Sh’eenaz is. Kökörcsin mondta a köszöntőt, sok boldogságot és sok szerencsét, valamint fölöttébb sikeres nászéjszakát kívánva az ifjú házasoknak, ami utóbbiért egy kiadós bokán rúgás lett Yennefertől a jutalma.

Azután átsiettek a nagyterembe, ahol a vendégsereg azonnal megrohmozta az asztalokat. Az asztalfőn Yennefer és Geralt foglaltak helyet, kezeiket még mindig összefűzte a menyegzői szalag. Mosolyogtak és kifejezték hálájukat a köszöntőkért és a jókívánásokért.

Az előző éjszaka magukat kiduhajkodó és kitomboló vendégek most visszafogottan és fegyelmezetten mulatoztak; bámulatosan hosszú időbe telt, mire végre valaki lerészegedett. Váratlan kivétel volt Egykezű Jarre, aki – képtelen lévén elviselni a Galahad pillantásaitól minduntalan elpiruló Ciri látványát, – egy idő után túlzásba vitte az italozást. Ráadásul senkinek nem vezett nyoma az egyetlen Kashka kivételével, akit nem sokkal később az asztal alatt találtak meg, amint egy nagyobbacska kutyára borulva aludt.

Rozrog szellemeinek bizonyára elég volt az elmúlt éjszakai ténykedés, ugyanis most nem adtak magukról semmiféle „életjelet”. Csak az a szétfoszlott lepel maradványait viselő csontváz volt az egyetlen kivétel, amelyik Agloval, Erszényes és Freixenet háta mögött tűnt fel. De a herceg, a druida és a báró olyannyira belemerültek politikával kapcsolatos diskurzusukba, hogy észre sem vették a jelenést. A figyelmet nélkülözni kényszerülő csontvázat ez

annyira felzaklatta, hogy aztán nekiállt az asztal körül keringeni, és közben a fogait csattogtatta Triss Merigoldra. A gyöngéden Kaer Morheni Eskel karjához simul varázslónő erre méltóságteljesen a magasba emelte egyik kezét, majd csettintett egyet. A csontokra a kutyákon kívül másnak már nem volt gondja.

– A nagy Melitele kegyelme és áldása szálljon reátok és szeretteitekre! – Nenneke arcon csókolta Yennefert, poharát pedig Geralt kupájához koccintotta. – Nem siettétek el. Házások lettetek végre. Örülök nektek, de csak remélni tudom, hogy Ciri nem a ti példátokat követi, és ha megtalálja szíve választottját, nem halogatja majd ilyen sokáig a dolgot.

– Van egy olyan érzésem – mutatott kupájával a vajáklány által teljesen elbűvölt Galahad felé Geralt –, hogy már meg is találta azt a valakit.

– Csak nem arra a furcsa figurára gondolsz? – kérdezte a döbbszűz főpapnő. – Ó, nem. Abból nem lesz semmi. Nem figyelted meg eléggé, ugye? Nos, akkor nézd meg jól, mit csinál. Ugyan teszi a szépet Cirinek a hatás kedvéért, ám közben szinte megállás nélkül az asztalon sorakozó kupákat mustrálja és tapogatja. Be kell ismernetek, hogy ez nem egy lovaghoz illő viselkedés. Azon tűnődöm, vajon a lány miért bámulja úgy, akár egy festményt. Miközben Jarre... Jarre egy értelmes, udvarias—

– A te értelmes és udvarias Jarréd épp most csúszott be az asztal alá – szakította félbe Yennefer. – És most elég ennyi erről, Nenneke. Ciri ide tart.

A hamuszürke hajú vajáklány a Herwig által üresen hagyott székre telepedett, és a varázslónőhöz fordulva átölelte nevelőanyját.

– Elmegyek – mondta neki halkán.

– Tudom, lányom.

– Galahad... Galahad velem tart. Nem tudom, miért. De nem tilthatom meg neki. Nem igaz?

– Természetesen nem. Geralt! – Yennefer meleg, ibolyakék színben tündöklő szemei a férjére szegeződtek. – Menj, sétálj egyet az asztalok körül, beszélj a vendégeinkkel. És ha már ott vagy, igyál is valamit. De csak egy pohárral. Egy kis pohárkával. Úgy szeretnék elbeszélgetni a lányunkkal, mint nő a nővel.

Geralt csak sóhajtott egyet, aztán felállt, és magukra hagyta őket.

Egyre emelkedettebb lett a hangulat. Kőkörcsin barátai olyasféle nótákat danásztak, amiknek hallatán Caldemeyn lánya, Annika fülig elvörösödött. A meglehetősen spicces sárkány, Villentrentenmerth a nálánál is részegebb váltányt, Tellicót ölelgette, akit arról próbált meggyőzni, hogy Aglovallá változva, a szépséges szirén, Sh'eenaz ágyában a hercegnek magát kiadni nem igazán lenne felebaráti cselekedet.

Freixenet lángvörös hajú lányai alig férték a bőrükbe, hogy a királyi küldötteket szórakoztathatják, a királyi küldöttek pedig minden tőlük telhetőt megtettek azért, hogy lenyűgözzék a driádokat, ezzel vásári komédiának is beillő előadást produkálva a köröttük ülők számára. A horgas orrú Yarpen Zigrin nagy szuszogások közepette magyarázta Chireadannak, hogy gyerekként ő tündévé szeretett volna válni. Erszényes egyre azt harsogta, hogy a kormányzat meg fog bukni, Agloval pedig pont az ellenkezőjéről győzködte beszélgetőpartnerét. Az viszont senki számára nem derült ki, hogy pontosan melyik kormányzatra gondoltak. Herwig Gardénia Biberveldtnek egy hatalmas pontyról dicsekedett, amit pecabotot használva, lószőrből font zsineggel fogott, amire a félszerzet álmodozón bólogatott, és csak nagy ritkán ordított rá a férjére, hogy ne igyon már annyit.

A kerengőkön a látnokok és a krokodilidomár szaladgáltak föl s alá, de mindhiába: a Schuttenbach nevű gnómot nem sikerült megtalálniuk. Freya, aki előző éjjel megcsömörlött a puhány férfiaktól, szabályosan versenyt ivott a médiummal, s tették mindezt méltóságteljes és tökéletes csöndben.

Geralt az asztalok között sétálgatott, koccintott a vendégekkel, odatartotta a hátát a baráti hátba veregetéseknek, az orcáját a baráti csókoknak. Végül érkezett ahhoz az asztalhoz, ahol a magányosan maradt Galahad és Kőkörcsin ültek. Galahad, miközben motyogott valamit az orra alatt, a poéta kupáját tanulmányozta, a trubadúr meg összeszűkül szemekkel úgy tett, mintha érdekelné a másik mondandója. Geralt megállt mögöttük, és följük magasodva hallgatta a monológot.

– ...Én pedig felszálltam erre a hajóra – folytatta Galahad a korábban elkezdett mesét, – és kihajóztam, egyenesen bele a ködbe, annak ellenére, és e helyütt meg kell vallanom, Kökörcsin mester, hogy szívemet a rettegés tartotta vasmarkában. És, be kell vallanom, volt, hogy elveszítettem a reményt. Hogy azt gondoltam, utolért a vég, hogy az átláthatatlan ködbe veszek. És midőn felkelt a Nap, fénye úgy ragyogott a vízen, akár... Akár az arany... És akkor hirtelen megláttam magam előtt... Avalont. Ez itt Avalon, ugye?

– Attól tartok, nem az – közölte vele Kökörcsin, és újratöltötte a kupáikat. – Ez itt Schwemmland, amit közörsre leginkább Lápvidéknek lehetne fordítani... Igyál, Galahad!

– Ez a vár pedig bizonyára Montsalvat. Igaz?

– Távolról sem. Ez Rozrog. Életemben nem hallottam még Montsalvat váráról, fiú. És ha én nem hallottam róla, akkor az nem is létezik. Igyunk az ifjú házások egészségére, te legény!

– Egészségedre, Kökörcsin mester! De a király... Ő minden bizonnyal a Halászkirály.

– Herwig? Szeret halászni, az már egyszer biztos. Bár régebben a vadászatot kedvelte, megsebesült a lábán az orth-i csatában, és többé nem tud lóra ülni. De inkább ne hívd őt Halászkirálynak, Galahad. Először is, egészen bolondul hangzik, másodszer: lehet, hogy megsértenéd vele Herwiget.

Galahad hosszú ideig hallgatott, közben csak a félig kiürült kupájával babrált. Aztán nagyot sóhajtott, és körülnézett a teremben.

– Igazuk volt... – suttogta maga elé. – Nem több legendánál. Egy tündérmesénél. Egy ábrándképnél. Röviden: egy hazugságnál. Avalon helyett csak egy közönséges mocsár. Minden reményem oda.

– Ugyan, ugyan – bökte oldalba könyökével Kökörcsin. – Ne hagyj, hogy úrrá legyen rajtad a bánat, fiú. Miért ez átkozott mélabú? Egy esküvőn vagy, hát érezd jól magad, ilyál és dalolj! Ifjú vagy még, előtted az egész élet.

– Élet... – ismételte meg a lovag merengően. – Hogy is mondtad, Kökörcsin mester? „Valami véget ér, valami elkezdődik”?

Kökörcsin egy rövid, ám annál érdeklődőbb pillantást vetett rá.

– Nem, vagy nem is tudom – válaszolta kisvártatva. – És ha én nem tudom, akkor senki sem tudja. Mert hát semmi nem ér véget

igazából, és semmi nem kezdődik el csak úgy magától.

– Ezt nem értem.

– És nem is kell értened.

Galahad homlokráncolva merült el gondolataiban.

– És a Grál? – bökte ki nagy sokára. – Mi lett a Grállal?

– Mi az a grál?

– Valami, ami után kutatunk – magyarázta Galahad a trubadúrra függesztve szomorú szemeit. – Valami, ami mindennél fontosabb. Ami nélkül nincs értelme az életnek. Ami nélkül hiányosak és tökéletlenek vagyunk.

A dalnok összeprézelte az ajkait, és az ő híres tekintetével, egy őszinte vidámsággal teli, mégis bölcs tekintettel nézett a lovagra.

– Te bolond – szólalt meg végül. – Egész este a grálod mellett üldögéltél.

XIU.

Éjfélre járhatott az idő, mikorra a vendégek már nem igényeltek szórakoztatást, hiszen magukban is jól elvoltak, mikorra Yennefer és Geralt az esküvői teendőiktől végre megszabadulva, nyugodtan csak egymással törődhetek, amikor egyszer csak kicsapódott a nagyterem ajtaja, és Vissing, a mindenki által csak Lop-Csálnak nevezett haramia csörtetett be rajta. Lop-Csal nagyjából hat és fél láb magas lehetett, szakálla a derekát verdeste, orra színe s alakja meg szakasztott, mint a reteké. Egyik vállára feküdve híres husángja, Fogpiszkáló pihent, a másikon átalvetve pedig egy hatalmas zsák csüngött a háta mögött.

Geralt és Yennefer jó ideje ismerték már Lop-Csalt. Ennek ellenére egyikőjük sem gondolt arra, hogy meghívják. Tehát az érkezése nyilvánvalóan Kökörccsin mesterkedésének volt betudható.

– Üdvözlünk, Vissing – köszöntötte a varázslónő mosolyogva. – Kedves tőled, hogy nem feledkeztél meg rólunk. Foglalj helyet!

A Fogpiszkálóra támaszkodó haramia udvariasan meghajolt.

– Sok esztendőnyi örömet és egy nagy halom kölköt – bömbölte. – Ezt kívánom nektek, szerelmesek. Száz évnyi boldogságot... De miket is beszélek! Kétszáz évnit, az áldóját, kétszáz évnit! Hogy én mennyire örülök neked, Geralt, és neked is, Yennefer úrnó. Mindig is hittem benne, hogy egyszer egybekeltek, annak ellenére, hogy állandóan úgy szaglászátok egymást körül, meg martátok egymást, mint – hogy is szokták volt mondani?, – a kutyák. A teringtét, miket is beszélek...!

– Üdvözlét, Vissing, üdv – mondta a vaják, és bort töltött a legeslegnagyobb kupába, amit csak talált. – Gyere, igyál az egészségünkre! Honnan érkezted? Azt beszéltek, hogy tömlöcben senyvedsz.

– Szabadon engedtek. – Lop-Csal egy nagyot kortyolt az italából, aztán jólesően sóhajtott. – Szabadon engedtek, hogy is mondják, a nyavalya törje ki... Óvadék ellenében. Így hát, kedveseim, hoztam nektek ajándékot. Tessék!

– Ez meg mi? – mordult fel a vaják a földre hajított hatalmas zsák láttán, amiben valami izgett-mozgott.

– Útban idefelé fogtam – válaszolta Lop-Csal. – A virágágyások között találtam, ott, ahol az a mezítelen kőasszony áll. Tudjátok, annál, amelyiket rendre összeszarják a galambok...

– És mi fickándozik a zsákban?

– Ó, csak egy, hogy is mondjam, kicsi ürdüng. Ajándék gyanánt fogtam nektek. Akad itt neki bármiféle karám vagy ketrecféleség? Nincs semmi ilyesmi? No, hát, akkor akár ki is tömhetitek, aztán felaggathatjátok a falra, hogy a vendégeitek megcsodálhassák. De én mondom, nem akármilyen hazudozó ez! Egyre csak azt hajtogatja, hogy a neve Schutzenbach.

VÉGE

FÜGGELÉKEK

FÜGGELÉK #1

UENGERBERGI YENNEFER

A mágusok és a varázslónők mind hihetetlen hatalommal és tudással bíró személyek. Többüknel hasonlóan nagy mértékű becsvágy is társul mindehhez. Sajnálatos módon a bennük buzgó ambíció ritkán merül ki a misztikus és tiltott mágiafajták megismerésében. A varázslók előszeretettel ártják bele magukat a politikai játszmákba, és ehhez rendszerint azokat az uralkodókat használják fel, akiknek tanácsot adni lettek volt hivatottak. A legnagyobb hatalmú mágusok évszázadokon át ténykedtek a színpalak mögött, és gyakoroltak számottevő hatást a Kontinens politikai ügyeire.

Vengerbergi Yennefer híres varázslónő volt, viszont a nála kedvesebb és barátságosabb Triss Merigoldtól eltérően ő csak és kizárólag a maga feje után ment. Ráadásul azokat a királyokat, akiket tanácsaival kellett volna ellátnia, szokása volt a saját céljai eléréséhez szükséges egyszerű eszközöknek tekinteni. Ennek ellenére végül csatlakozott a Varázslónők Páholyához, igaz, nem egészen önszántából.

Yennefert a gyermekkorra semmiféle örömmel nem kecsegtette. Már csak amiatt, hogy negyedrészen tündének mondhatta magát, a vele egykorúak megvetésének állandó tárgya volt. Ám ezt még tetézte az is, hogy Yennefer púposan született, ami elegendő oknak bizonyult ahhoz, hogy emiatt még a saját apja is lemondjon róla. Ugyanis az ő szemében lánya nem volt több egy szörnyetegnél. Később azonban, Aretuza növendékeként megszabadulhatott eme küllembeli tökéletlenségétől. De a miatta elszenvedett megpróbáltatások emléke ezzel jottányit sem fakult.

Yennefer a mágiahasználat egyik kiválóságává vált. Viszont a pályatársaitól eltérően ő nem ózdkodott a mágia sötétebb célokra való felhasználásától. Ha hinni lehet a pletykáknak, a varázslónő még a nekromancia szigorúan tiltott tudományában is elmélyedt. Ám neki minden szemrehányásra ugyanaz a mogorva tekintet és hűvös felelet volt a válasza, miszerint „*a cél szentesíti az eszközt*”.

Sokan vádolták azzal Yennefert, hogy csalárd a természete. Kétségtelen, hogy a varázslónő szándékai nem ritkán manipulatívák voltak, gyakorta forgatta ki az igazságot, és már-már sportot űzött a köpönyegforgatásból. Azonban végül kiderült, hogy minden cselekedete egy nagyobb célt szolgált. Amely célt a szerettei miatt tűzte ki önmaga elé.

Felmerülhet a kérdés, hogy akkor mi végre tartott szeretőket? Nos, a kis játékszerei mindig is szórakoztatták őt. Arról pedig, hogy mi a szerelem és az odaadó szeretet, hosszú-hosszú évekig fogalma sem lehetett.

Azonban a világa abban a pillanatban a feje tetejére állt, hogy összetalálkozott Ríviai Geralttal, akivel a sorsa később több módon is összefonódott. A férfi volt az első, akibe Yennefer igazán szerelmes lett. Ez persze egyáltalán nem jelentette azt, hogy a kapcsolatukban ne lettek volna „se veled, se nélküled” periódusok.

Aztán megismerte Cirit is...

FÜGGELÉK #2

A KORHELY DALA

(Harry Coombs: The Drunkard's Song című dalának fordítása, amit a törpök Geralt legénybúcsúztatóján énekelnek a novella alapján készült számítógépes játék-mod-ban, a Farewell of the White Wolf – A Fehér Farkas búcsújában.)

Amikor még legény voltam, s lehettem vagy nyolc, tán tíz,
Férfiakkal tivornyáztam, a szesz csúszott, nem a víz;
Azt mondták, hogy ha felnövök, belőlem egy korhely lesz,
Ettől meg nem menekülök – a piaszag rabbá tesz.

Múlt vasárnap reggele volt, imádkozni indultam,
A tér túloldalára, a szentélybe vitt az utam;
Folyt javában a szertartás, de akkor tudtam én már,
Sok vizet prédikált a pap, és bor engem biz' nem vár.

Számos évem tovaröppent, megvénültem egészen,
Azt mondják, mert az itóka a lélekben kárt tész;
Lehet, zsíros lesz a májam, meg kilöki a hajam,
Ám engem már nem érdekel, mert kótyagos az agyam.

Hörpölgetek, pityókázok, legyen nappal vagy éjjel,
S minél többet gurítok le, később annyit már nem kell;
Hogy milyen jövő vár reám, nem tudhatja senki sem,
Mert nincs remény az efféle iszákosnak, mint nekem.

Mert nincs remény az efféle iszákosnak, mint nekem.

FÜGGELÉK #3

VICOVARÓI SZÉP LÁNYOK

(Kökörccsin barátai éneklik e pajzán nótát, amit a The Witcher 3 számítógépes játékban Geralt is eldalol, valamint a Farewell of the White Wolf, avagy A Fehér Farkas búcsúja mod-ban is találkozhatunk vele az alábbi, újrafordított változatban – a Baj van a részeg tengerésszel ütemére olvasandó!)

Vicovaróban élt egy szűz lány,
‘ki szűk volt éjjel,
ám tágult a kéjjel,
mire jött a reggel!

Másik vicovarói szép lány,
vígán kefélt, de
szégyennel eszmélt,
mire jött a reggel!

A harmadik nem volt finnyás lány:
arra, ’ki még állt,
biz’, hancúr várt,
mire jött a reggel!